

PAUL-EERIK RUMMO

A világ nem behatolt...

*A világ nem behatolt lelkembe, hanem beleivódott,
nem betört szívembe, hanem befészkelte magát.
Hosszú, álmatlan éjeken szobám sarkában kuporgott,
viselve feje körül szikrázó glóriát.
Ki tudja, mit akart, kínozni, vagy vigasztalni talán,
rövidre vágva átlámpásom gyertyabelét?
Ringatni? Ingerelni? Nyugtatni? Rám ijeszteni?
Semmiért büntetni? Akart-e valamit? Tudja az ég.
Vagy épp azon az órán, amikor szembogaram
szinte semmivé szűkül, húzódott be, mint holmi vándor
házam szélárnyékot nyújtó falai közé,
megszedte magát, azután távozott magától.
Nem intett búcsút, ahogy érkezéskor sem
köszönt, s én csupán kedvességét szívhattam magamba,
szelíd komolyságát, egyenletes tüzet,
a tüzet, mely nem pusztít, minthogyha nem is volna.
Hang, mely fivérem helyett fivér, húgom helyett hóg,
sugárzó közöny, a mindenség mindensége,
egyszerre minden, minden, ami van,
s mely egy és oszthatatlan, és soha nincsen vége.*

Itt nőttél fel

*Itt nőttél fel. Ezen a lapos tájon.
Itt nyugodt vagy, itt átölel az álom.*

*A Nagy Tojáshegy a felhőkig ér.
A felhő alacsony és szürke, mint egy egér.*

*Marsallbotot adtak a kezédbe.
A világ kitérül előtted, ne kérdd, elmehetsz-e.*

*Úgy lépsz be e fagombás világba,
ahogy a muzulmán érkezik Mekkába.*

*Itt születted. Ezen a lapos tájon.
Itt nyugodt vagy, itt átölel az álom.*

Jávorszky Béla fordításai